

Пейо Яворов

Мечта

Заклел се бих, видях те! Ала насън ли беше,
наяве ли – не зная; а беше нощ година,
че мъка, като огън, самотен ме гореше.
Тогава ми се мярна... Така на бедуина,
в пустинята изгубен, се мерне палма млада
и мисли той: при нея кристал-вода извира
и бърза той към нея на отдих и прохлада,
а то мираж – от палма следа се не намира.
И ти мираж ли беше? Все пак видях те аз
и мисля те, и мисля – и чезна оттогаз.

По крогък лик те имам сестрица на луната,
зора през май нарекох усмивката ти блага,
да помня твоя поглед – аз гледам небесата,
гласа ти за да чувам – запрях си птичка драга...
На розата обикнах мириса ароматен,
че в него има нещо от твоя дъх небесен;
плениява ме зефирът – и как е той приятен,
как сладичко ми шепне за тебе мит чудесен.
А питам ли къде си, сърдечно глас ечи,
но всякога и всичко на питане мълчи.

Реша да те подирия. Залутан сред тълпата –
на страстите житейски попаднал в маскарада,
аз искам да узная под маските лицата...
Но ти ли там ще бъдеш? И мъка ме напада,
змия сърце ми гризе, че пак не те намирам.
Сред весели другари от чашата кипяща
тогаз утеха искам... но сякаш те съзирам
изправена край мене замислена, скърбяща –
и бягам аз разкаян; и само господ знай,
какво в безсънни нощи тогава ме терзай...

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7173>]